

Rika och fattiga

Rika och fattiga

Idén att de rika är nödvändiga för att ekonomin ska fungera är ett av de ideologiska mantran som kapitalismen förespråkar mest.

I University of Michigans undersökning av trender bland konsumenterna finns ett oroväckande tecken: "Problemet är att rika amerikaner inte är engagerade, och det kan vara ett tecken på mer smärta framöver för marknaderna och ekonomin som helhet.? De rika vill inte spendera pengar, vilket leder till att alla drabbas.

CNN säger att de 20 procent som tjänar mest står för upp till 40 procent av USAs konsumtion, enligt uppgifter från Bureau of Labor Statistics. En ekonomi som är beroende av konsumtion lider om konsumtionen minskar.

CNN oroar sig för hur detta kommer att återspeglas i börsvärdena för landets stora detaljhandelsföretag: Amazon, Home Depot med flera. Betalningen per capita med kreditkort har minskat, vilket är ett dåligt tecken för banker och finansbolag.

CNN talar inte om 'horisontalisering' av konsumtionen, dvs. att göra samhället mer rättvist, som en möjlig lösning på problemet, så att den inte koncentreras till det rikaste segmentet. Tanken att de rika är nödvändiga för att ekonomin ska fungera är ett av de ideologiska mantran som kapitalismen försvarar mest: utan de rika blir det större fattigdom.

Idén förespråkas inte bara i USA, utan exporteras ständigt till andra länder.

Ideologin att ekonomin behöver de rika är bara en myt, förklädd till obestridlig verklighet, en myt som noggrant byggts upp och vårdas. Den envisa verkligheten visar en annan sida: de rika blir rika på bekostnad av andras fattigdom, inte till deras fördel.

För att stanna kvar vid CNN: 2021 rapporterade nyhetsbolaget att medan världens miljonärer ökade sin förmögenhet med mer än 3,6 biljoner dollar, tvingades 100 miljoner människor in i extrem fattigdom, vilket innebar att den delen av befolkningen växte till 711 miljoner människor i världen. Effekterna har varit störst i de fattiga länderna, eftersom de rika länderna enligt Global Inequality Lab har lyckats med program för att hjälpa sina befolkningar att undvika en massiv ökning av fattigdomen. Verkligheten är att de fattigaste 50 procenten av världens befolkning äger 2 procent av världens rikedomar. Mellansegmentet, som omfattar 40 procent, får 22 procent. De 10 rikaste procenten tar hand om 76 procent av kakan.

I motsats till den ideologiska myten att om de rika blir rikare gynnas alla andra av den ekonomiska nedsippningseffekten och alla blir nöjda, visar uppgifterna att mellan 1995 och 2021 tog den rikaste 1 procenten av befolkningen 38 procent av ökningen av den

globala förmögenheten, medan de nedersta 50 procenten på pyramiden fick 2 procent. När de rika blir rikare blir de fattiga fattigare.

I underutvecklade länder tillkommer att de rika inte behåller sina förmögenheter i landet utan tar med dem till den gamla metropolen, och att deras rikedomar inte återinvesteras i den nationella ekonomin, inte ens i den nationella konsumtionen. De rika i underutvecklade länder åker hellre till New York för att köpa det senaste Louis Vuitton-modet än att köpa inhemska tyger från den olyckliga ursprungsbefolkningen i sina länder.

När Mauricio Macri kom till makten i Argentina och lovade att lösa landets ekonomiska problem, var en av hans första åtgärder att liberalisera valutamarknaden och ta bort begränsningarna för utflödet av pengar från landet. Under hans regering beräknas 59 miljarder dollar ha lämnat landet till förmån för utländska banker, främst i USA.

Familjen Macri var blygsam när det gällde den astronomiska summan; de förde över knappt 10 miljoner till sina egna utlandskonton. I denna siffra ingår naturligtvis inte de pengar som är knutna till företag där de har ägarintressen. Vi upprepar: presidenten och hans familj förde ut 10 miljoner dollar ur landet i direkta överföringar.

Samtidigt med Macris pojkstreck bad hans regering IMF om ett lån på över 57 miljarder dollar. Vi bör hålla i minnet att IMF är ett organ som beviljar lån så att regeringar kan betala sina skulder. Det är inte pengar för att investera i ett lands utveckling, det är pengar för att betala skulder till internationella banker. Denna skuld måste nu betalas av alla argentinare, som ett kollektivt straff.

Som ett resultat av miljonfesten mellan regeringen och de internationella bankerna ökade fattigdomen i landet till 32 procent, vilket innebär att 2,6 miljoner människor hamnade under fattigdomsstrecket.

Enligt offentliga organ, däribland FN, minskade var tredje barn i Argentina sitt dagliga matintag och 13 procent led av hunger. 14,2 procent av familjerna hade brist på mat. Hälften av familjerna hade en familjemedlem förlorat sitt arbete.

Samtidigt som detta skedde la de rikaste 20 procenten i landet vantarna på 50 procent av landets rikedomar. De 10 procenten rikaste får mer än 22 gånger mer än vad de 10 procenten fattigaste får. Siffrorna kommer inte från någon mossig marxist, utan från Världsbanken. Här talar vi om en av Latinamerikas starkaste ekonomier.

Enligt Indec, Argentinas statistikbyrå, lever 37,3 procent av befolkningen i fattigdom. Det handlar bland annat om brist på bostad, tillgång till hälsovård, osäker livsmedelsförsörjning osv. Allt detta samtidigt som landets ekonomi växte med 10,3 procent under 2021.

Den argentinske analytikern Ezequiel Adamovsky var djupt oroad och konstaterade att Argentina är att "växa och arbeta endast för att en klass kan öka sina vinster". Jag skulle vilja tillägga något som han inte nämner: den klassen är borgarklassen.

Idén om ekonomisk demokrati, som är grunden för varje demokrati, finns inte med i det systemets politiska vokabulär.

De som anklagar oss på Kuba för att vara rädda för borgarklassen har rätt, vi vill inte ha någon ny borgarklass på Kuba. Vår jämförelse är inte med europeiskt "välstånd", inte ens asiatiskt "välstånd". Vi jämför oss inte heller med Argentina, den tredje största ekonomin i Latinamerika. Det vi jämför oss med ligger närmare, på de andra öarna i Karibien och i Centralamerika.

Så sluta blanda bort korten. Här måste vi ta oss ur den ekonomiska krisen inom socialismen, alla tillsammans och för allas bästa.

Ernesto Estévez Rams, Granma 220901

(Övers: CV)

Ricos y pobres

Gillar du det Svensk-Kubanska Föreningen gör?

Vill du bidra till kampen mot den omänskliga blockaden?

Swisha en tjuga eller valfri summa till

123 589 0975 eller pg **40 54 11 – 0**

Ett ännu mer betydelsefullt stöd är medlemskap!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap
(150 kr för pensionärer, arbetslösa och studerande)

– samma swish/pg som ovan